

Korrektør- honnør

Der er — lad os frygtløst se det i øjnene — mange fortjenstfulde indsatser i dagens Danmark, som alt for sjældent omtales og værdsættes. Hvor ofte får vore sygeplejersker, vore socialrådgivere, vore svejsere (interessant association, red. anm.) og vore sidste syv svajere den tak de fortjener? Hvem påskønner politimanden? Hvem priser postbudet?

Enhver kender mindst én således undervurderet beredningsgruppe. Og jeg vil (mellem os sagt) holde en hund på, at 9 ud af 10 — standset en eftermiddag på Strøget — ville mene selv at tilhøre én.

Men selv om jeg meget vel ser disse horder af konkurrenter trænge sig på, er der alligevel specielt én lille marginal arbejdende gruppe jeg gerne med disse beskedne ord vil hyde: korrektørerne, eller som de hedder uden for de steder de arbejder: korrekturlæserne. De er vel under afskaffelse eller omskoling til edb nu, de er vel — som skorstensfejerne og lirekassemændene — et uddøende folkefærd, men de har haft deres betydning, og den er større end nogen gør sig klart, når avisen eller bogen er på gaden.

Det helt hårde ved korrektør-jobbet er, at det ikke bliver bemærket eller bekræftet når det lykkes, kun når det svipper. Thomas Bredsdorff skrev for et par uger siden her i bladet smukt og rigtigt om oversættelsens oversete kunst. Jeg giver ham ret og sender

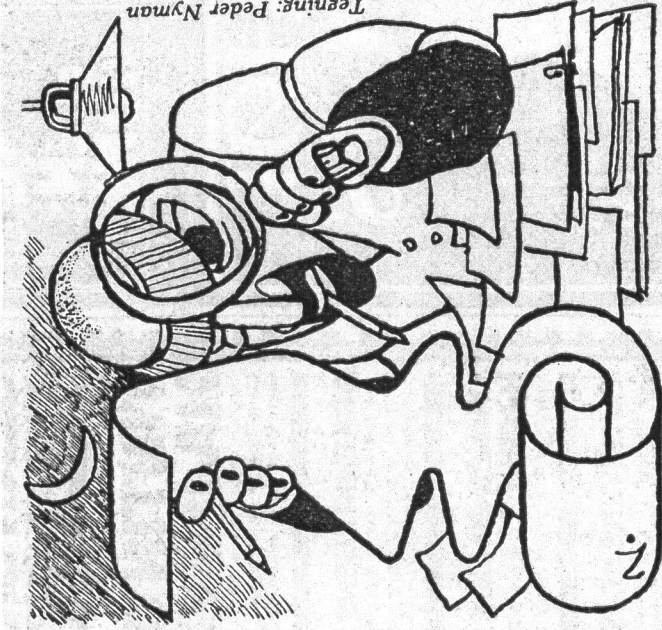
bl. a. Johanne Kastor Hansen, Kurt Kreutzfeldt, Ivan Malinowski og Ole Wahl Olsen hver sin kærlige tanke. (Der er flere, men sorry: Vi har pladsmangel). Men korrektøren har det ti gange værre. Hvis en korrektør nogen sinde bliver anmeldt, er det under devisen: 'Forlaget burde have ofret en korrektør'. Ingen tager sig nogen sinde af, om det er en sætter der har svinet med rettelserne, eller for den sags skyld en hidsig forlagsredaktør der har slettet dem for at få månedens sensation ud i en ubetinget forlaget Rhodos).

Så meget om forlags-korrektøren. Hvis der nogen sinde rettes nogen henvendelse til avis-korrektøren, er det ud fra systemet: 'Hr. redaktør: Ved De ikke engang...'

Vi elsker alle at vide bedre. Måske er det dét der gør korrektørens job så hårdt: Han er den *professionelt* bedrevende.

Det er ham der husker, at det hedder selv om og simpelt hen, ikke selvom og simpelthen. Det er ham der har check på overfor og over for. Det er ham der gider under-søge om Erhard hedder Jacobsen eller Jakobsen, ham der husker at Hans-Jørgen Lembourn netop ikke har nogen bindstreg, mens Hans Jørgen Nielsen (fandt De fejlen?) netop har. Det er hans opgave at våge med nidkær opmærksomhed over, om det hedder den Hellige Cecilie, den hellige Cecilie eller måske endda

Tegning: Peder Nyman

den hellige, Cæcilia. Og det er ham der husker at kontrollere, om der nu også findes et 'hjørnet af Jakob Dannerfærdsvej og Amiciusvej'.

Jeg skal ikke skjule, at min forståelse — som al sand og ikke-socialrådgiverisk forståelse — kommer fra første hånd, d.v.s. egen indsats i branchen. I min tid (som det så beskedent hedder, når man diskret vil lade underforstå hvor lidt egentlig alle andre fra Nixon til Nureyev har betydet) har jeg bl. a. været korrekturlæser på Politisk Revy, Information, Politiken, B.T. og Berlingseren.

På disse blade, navnet ligegyldigt, bestod jobbet — stort set — et halvt år i at rette Kruschev til Hrustjof, fordi bladet havde skiftet officiel russisk retskrivning. Til sidst indgik stavemåden i ryggraden, næsten som en tvangstanke der kunne kvalificere én til behandling uden bistandsloven — 'Dok-

tor, patienten bliver ved med at tale om transskriptioner af russiske navne'. Lidt ge netop på det stadium blev jeg ansat ved en ny avis, der gik ind for stavemåden Khrustjef. Det er det fønommen, man nu om dage kalder en omstillingsproces.

Well, personligt er jeg siden — som så mange andre korrektører — blevet overført til anden virksomhed, men tro ikke jeg har glemt det, tro ikke nogen kan glemme fornemmelsen af at sidde der nat efter nat med sin skriver i kloen og rette stav fejl i de mest ligegyldige sportsreportager, omringlet af sine forskelligfarvede kuglepennene og med hele sit lille håndbogssæt inden for (ja, i to ord) rækkevidde: Corps Diplomatique, 'Den Blå' (Krak), 'Den Grønne' (Retskrivningsordbogen — oftest i en forældet udgave), Hof- og Statskalenderen samt naturligvis telefonbøgerne. Sidde dér natten

Dan Turèll i byen
sceneteknikerne på Det Kgl. i forhold til Jørgen Reenberg.

Henry Miller, som også har været korrektør — det er en klassisk gennemgangsvej for forfattere — har skrevet en vidunderlig historie om jobbet, sluttede i sin vision af Den Sidste Dag, den dag Verden Ender, det vi i dag ville kalde Når Bomben Kommer. Når den kommer, siger han, vil korrektøren omhyggeligt læse referatet, vide at Verden er væk og alt forbi. Og så vil han roligt gå hen og pakke sine semikolon'er og kommaer og tankestregere sammen i små æsker vel vidende at underretningen om Finalen er fejlfri til mindste det talje.

Nu, i disse edb-tider, dør vel i stedet korrektøren, den klassiske korrektør, for selv Verden.

Derfor dette lille bundt bindstregs-blomster til hans ære.

Se tilbudene i morgen i Danmarks største bådmarked

